

1) приховування злочинів від обліку; 2) завідомо неправильна кваліфікація злочинів; 3) неналежне розслідування кримінальних справ; 4) необґрунтоване винесення постанов про відмову і припинення кримінальних справ; 5) призначення покарання, яке не відповідає скоєному злочину [3].

Отже, можемо зазначити, що у психології особистості злочинця мають місце певного роду дефекти: соціально-правовий інфантилізм, правовий нігілізм (негативізм); патологія потребової сфери особистості; дефекти в особових установках; дефекти психічного розвитку.

Література

1. Еникеев М. И. Юридическая психология: учебник / М. И. Еникеев. – М.: НОРМА-ИНФРА-М, 1999. – С. 53-55.
2. Закарлюк А. В. Поняття злочинності: предметна сутність / А. В. Закарлюк // Юридична Україна. – 2004. – № 4. – С. 43-49.
3. Коментар до статті 396. Приховування злочину [Електронний ресурс]. – Режим доступа: <http://yurist-online.com/ukr/uslugi/yuristam/kodeks/024/393.php>
4. Свящук А. Л. Феномен маргінальності в генезисі сільового суспільства: автореф. дис. ... канд. філос. наук / А. Л. Свящук. Харків, 2006. – 16 с.
5. Шапиев С. М. Преступность и общество (криминологическое теоретико-прикладное исследование): автореф. дисс. ... д-ра юрид. наук: 12.00.08 / С. М. Шапиев; Санкт-Петербургский университет МВД России. СПб., 2000. – 46 с.

Ельвін Халеддін огли Джамалов – студент I курсу Сумської філії
Харківського національного університету внутрішніх справ
Науковий керівник: **Тетяна Львівна Білоус** – доцент кафедри
гуманітарних дисциплін Сумської філії Харківського національного
університету внутрішніх справ, кандидат педагогічних наук

ФІЗИЧНА ПІДГОТОВКА СТУДЕНТІВ ЯК ОСНОВНЕ ДЖЕРЕЛО ПІДВИЩЕННЯ ЗАГАЛЬНОЇ ТА РОЗУМОВОЇ ПРАЦЕЗДАТНОСТІ

Перед вищою школою стоїть задача корінного і всебічного поліпшення професійної підготовки і фізичного виховання майбутніх фахівців. У нових умовах підвищується соціальна значимість фізичного виховання у формуванні всебічно і гармонійно розвиненої особистості випускника з високим ступенем готовності до соціально-професійної діяльності.

На сучасному етапі життя важливою є фізична культура та її методи, які допоможуть покращити здоров'я студентів. Період навчання студентів співпадає з активним формуванням духовних і фізичних якостей молодої людини, із підготовкою до виконання соціальних функцій в умовах суспільства.

На сьогоднішній день у країні виникає низка соціальних питань, пов'язаних із збереженням зміцнення здоров'я молоді та взагалі всіх людей. Навчальні години, передбачені на проведення занять із фізичного виховання, акцентування увагу студентів на заняття окремими видами спорту, відновлення позакласної роботи з метою оздоровлення студентів мають позитивно впливати на стан здоров'я та фізичний розвиток молоді. Але збільшення темпів навчання та обсягу інформації, яку має засвоїти студент, вимагають особливої уваги до проведення саме занять з фізичної культури як традиційної форми фізичного виховання молоді [2, с. 40].

Проблема формування рухової активності студентів має важливе гігієнічне значення, так як останнім часом помічається прогресуюча гіподинамія у молоді, що обумовлено великим обсягом навчальних занять не тільки в аудиторіях, а й у дома. Рівень фізичної підготовленості та здоров'я студентів у даний час по ряду критеріїв не відповідає сучасним вимогам. У результаті серед студентів великий відсоток з незадовільним станом здоров'я, надмірною масою, схильністю до частих захворювань, порушенням постави та опорно-рухового апарату, вадами зору та нервово-психічними відхиленнями. Факти підтверджують невідкладність прийняття заходів, що поліпшують фізичний стан молоді. Вирішення цієї задачі є важливим, бо сьогоднішні студенти – завтра кваліфіковані фахівці. Саме від їх здоров'я, фізичної та професійної підготовленості залежить успішність участі у сфері суспільного виробництва, підвищення продуктивності праці.

Відомий науковець зі спортивної педагогіки Л. Лубишева впевнена в тому, що «зміст фізичного виховання включає в себе й інтелектуальний напрямок виховання... Зміст інтелектуального виховання припускає можливість формування у людини комплексу теоретичних знань, охоплюючи широкий спектр філософських, медичних та інших аспектів, тісно пов'язаних із фізичним знанням» [1, с. 13].

Для вирішення цієї та багатьох інших проблем необхідні спільні зусилля вчених і практичних працівників, всього суспільства. Можна сказати, що нове виробництво вимагає нового фізичного світу людини. Як навчання сьогодні стає постійним чинником життя члена нашого суспільства, так і фізична культура нині перетворюється на невід'ємний атрибут життя, засіб адаптації до постійно змінюваних природних, соціальних та інших умов. Серед способів проведення дозвілля, що вимагає витрат м'язової енергії, фізична культура перетворюється на основний фактор фізичного розвитку студентів.

Спортивна діяльність представляє собою один із шляхів, на якому студенти можуть проявити свою досконалість, використовуючи фізичні можливості для досягнення певних результатів. Ця діяльність має високу мотивацію, чіткі критерії оцінювання результатів, потребує активності від студента. Вона пов'язана з великим фізичним та психологічним напруженням, необхідністю переборювати не тільки спротив сильного суперника, а також і особисту слабкість. Фізична культура є одним із діяльних факторів, які спонукають до збереження і зміцнення здоров'я студентів, розвитку його фізичних і психічних якостей. Завдяки поширенню Програм та Доктрин в усьому світі підвищується інтерес до соціального феномену, який у Східній Європі і в Україні зокрема називається оздоровчою фізичною культурою, а в більшості країн – культурою рухів. До основних аналогів термінів, які характеризують підвищений інтерес до оздоровчої фізичної культури в різних країнах світу належать такі назви: створення нового тіла, «індивідуалізація» та «спортифікація суспільства». Таким чином, із удосконаленням цивілізації соціальне й особисте значення спеціальної рухової діяльності у вигляді фізичної культури зростає, набуваючи статусу природного профілактичного засобу проти негативного впливу індивідуального та постіндустріального суспільства на фізичний і духовний стан студентів [1, с. 12].

Рівень культури студента виявляється в його умінні раціонально, повною мірою використовувати вільний час. Від того, як він використовується, залежить не тільки успіх у трудовій діяльності, навчанні і загальному розвитку, але і саме здоров'я студента, повнота його життєдіяльності.

Тому проблема фізичного розвитку здоров'я має велике державне, наукове і практичне значення. Фізична культура в цьому випадку є не тільки засобом виховання й поліпшення фізичної підготовки студентів, а нерідко основним фактором відновлення та зміцнення здоров'я в період становлення і кінцевого формування організму, засобом ліквідації недоліків у фізичному розвитку, могутнім джерелом підвищення загальної та розумової працездатності.

Література

1. Лубышева Л. Современный ценностный потенциал физической культуры и спорта и пути его освоения обществом и личностью / Л. Лубышева // Теория и практика физической культуры. – М. – 1997. – № 6. – С. 10-15.
2. Науково-методичний журнал «Теорія та методика фізичного виховання».- 2009. – № 7. – 45с.